

[Peter Nielsen.]

hele tiden, at den ikke må få social slag-side, og det synes der heldigvis også at være enighed om.

Da vi i sin tid forhandlede engrosoms eller detailoms, blev der fra konservativ side agiteret med, at nu ville de fæle socialdemokrater beskatte de mest elementære levnedsmidler. Vi mindes endnu den såkaldte havregrødsartikel ... (Poul Møller: Vandgrød var det!). Var det vandgrød? Nå, jeg retter det til vandgrød. De konservative går nu ind for meromsen, der på samme måde vil beskatte disse ting. Enten er man altså kommet til en anden erkendelse, eller også var grunden dengang, at man ikke ville skærme den fattige mands davre, men vel noget andet. Nu er den fattige mands vandgrød og også hans havregrød skærmet ved regeringens oplæg, der vil give ham fuld kompensation. Men det står nu til oppositionen, om vi skal foretage denne delvise omlægning af skatterne fra indkomst til forbrug. Vil man ikke, så klarer vi os nok uden. Momsen har fra vor side været mere et tilbud end et ønske.

Vi kan godt få et retfærdigt skattesystem på anden måde, og det kommer vel ikke overraskende, at det er kildeskatten, jeg tænker på. Den har jo før været stærkt forkæret og fremstillet som blot en opkrævningsform, der var til besvær for arbejdsgiveren og intet andet. Nu har det socialdemokratiske kildeskatteforslag været offentliggjort i over et år, og mange har vel efterhånden fundet ud af, at der er meget større perspektiver i kildeskatten, end man først havde tænkt sig. Den nære forbindelse med udlandet gør vel også, at danske skatteydere mere og mere bliver overbevist om, at kildeskatten er det mest retfærdige skattesystem. Man kommer til at betale skatten efter evnen og på en mere jævn måde. Man undgår den høje marginalbeskatning, som ofte bevirker, at folk ikke bryder sig om at arbejde mere og producere mere, fordi de har fået den fejlagtige opfattelse, at skattevæsenet så tager hele merindkomsten. Det er forståeligt, at folk har den fejlagtige tro, for skattefradragretten er med til at forvirre alle begreber.

Det, der sker, hvis en skatteyder ryger over proportionalgrænsen på grund af en merindtægt, er, at han ikke alene skal be-

tale den egentlige såkaldte ligevægtsskat af sin merindkomst, men samtidig også låne staten lige så mange penge, som han derefter gennem skattefradragretten nogle år efter får tilbage under den forudsætning, at han stadig har indtægter, der ligger over proportionalgrænsen; ellers er den gavn, han har af denne tilbagebetaling, meget mindre. Vi har prøvet at lappe på disse skavanker ved den såkaldte Bertel Dahlgaardske idé om et merindkomstfradrag, som vel næppe i det lange løb giver skattenedsættelse, men betyder, at man noget hurtigere kan nå ligevægtsskatten. Systemet er behæftet med flere mangler, bl. a. den, at en skatteyder efter et godt år kan gå ned i indtægt og samtidig se sin skat stige.

Hvorfor lappe på noget sådant? Ondets rod består jo i, at man får den såkaldte skattefradragret længe efter, at skatten er betalt; hvorfor så ikke få fat i den? Hvorfor ikke lade indtægtsskat heraf og fradrag for denne skat nøjagtigt følges ad, så den egentlige skat svares med det samme og ikke mere? Det er i korthed, hvad forslaget om kildeskatt med indbygget skattefradragret betyder. Så er den værste virkning af skattefradragretten væk.

Jeg indrømmer, at det ville være mere konsekvent helt at afskaffe denne såkaldte ret, men der er jo mange, der samler på antikviteter, og vi har ment at ville lune det politiske kildeskatteforslag med at indbygge denne skattefradragret og samtidig komme dens værste ulemper til livs. Bliver der imidlertid før eller senere flertal her i folketinget for dens fuldstændige afskaffelse, er vi da selvfølgelig parat. Dette være sagt for at fjerne enhver tvivl. Vi er dog som anført parat til at forhandle om den såkaldt indbyggede skattefradragret, hvad der jo også fremgår af regeringsforslaget.

De høje marginalskatter må vi til livs. Jeg forstår ikke, at man samtidig kan agitere for, at flid og arbejdsomhed ikke må straffes så hårdt skattemæssigt, og være tilhænger af skattefradragretten i dens nuværende form. Jeg ved, at det kan anføres, at marginalskattens problemer også kan løses ved at føre proportionalgrænsen til tops. Det må erkendes. Samtidig vil der dog også ske dette, at store konstante indtægter får en stor skattelettelse, som da skal betales af skatteydere med jævne indkom-